

Susan Wiggs
Megtalált álmok

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelről vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.-val. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Wiggs, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *Apple Orchard* (Harlequin MIRA)

● Magyarra fordította: *Gärtner Zita*

● *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

● *A szerző fotója:* Susan Doupe

ISBN 978-963-407-073-3

HU ISSN 1789-2732

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sári Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harpercollins.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és résztvevő-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* HarperCollins Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 701806

● *Nyomtatás időpontja:* 2017/34.

● *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

Anyámnak és apámnak, Lou és Nick Klistnek
a legnagyobb szeretettel. Mindazt, amit e
világon szerelemről és szenvedélyről, kemény
munkáról és elkötelezettségről meg az emberi
szív makacs állhatatosságáról tudok, a
szüleimtől tanultam. Ti vagytok, mindig is ti
voltatok számomra a példakép.

„A regény, amely egy almáskertben játszódik,
minden ízében méltó a világ legtöbbet
megénekelte gyümölcséhez:
édes, ropogós és szaftos.”

(Elin Hilderbrand)

A THE NEW YORK TIMES
SIKERSZERZŐJE

*Susan
Wiggs*

MEGTALÁLT
ÁLMOK

ELSŐ RÉSZ

„Adjatok mazsolás kalácsot, hadd kapjak erőre, üdítsetek fel almával, mert a szerelemtől egész beteg vagyok!”

(Énekek éneke, 2,5)

Az alma jelkép, és oly sok jelentést hordozhat: otthon, kényelem, teljesség, egészség, bölcsesség, szépség, egyszerűség, érzékiség, csábítás... és bűn. A gravensteini alma (dánul: Gråsten-Æble) a dániai Jütland déli részéről származik, Gråstenből. A gyümölcs színe zöldessárgától karmazsinvörösre terjedhet, és savanykás íze van, ideális sütéshez és almabor készítéséhez. Nem tartós fajta, rosszul tűri a tárolást, ezért célszerű frissen leszedve fogyasztani.

ÆBLE KAGE (DÁN ALMÁS PITE)

Amíg meg nem kóstolják, az emberek csodálkoznak, hogy nem kell bele fűszer. De ha érett, friss almából készül, nem fog hiányozni.

- 1 tojás
- $\frac{3}{4}$ csésze cukor
- $\frac{1}{2}$ csésze liszt
- 1 teáskanál sütőpor
- csipet só
- $\frac{1}{2}$ teáskanál vanília
- 2 csésze meghámozott és felkockázott alma egy evőkanál vajon puhára dinsztelve
- $\frac{1}{2}$ csésze aprított dió

Verd föl a tojást, közben add hozzá apránként a cukrot meg a vaníliát. Azután keverd bele a lisztet, sütőport és a sót, míg lágy, sima tészta nem lesz belőle. Keverd bele a megdinsztelt almát meg a diót, aztán öntsd bele egy kizsírított, kilisztezett tűzálló tálba, és süsd kb. fél óra hosszat 175 fokos sütőben.

Vágd kockákra, és tálald karamellöntettel, fagyalattal vagy mindkettővel.

ALMÁS KARAMELLÖNTET

Ez az egyik legegyszerűbb és legfinomabb dolog, ami a frissen szedett almából készülhet. Érdemes kéznél tartani egy üveggel, mert jól jöhet süteményekhez, fagylalthoz, pudinghoz vagy joghurthoz, a reggeli gabonapehelyhez – vagy két kanállal egyenesen a szádba hajnali kettőkor, amikor rádöbbsz, hogy magányos vagy, és éhes.

4 főszeletelt alma (nem kell meghámozni)

4 evőkanál vaj (és nem más!)

egy csipet szerecsendió

1 teáskanál fahéj

1 csésze dió

1 csésze barna cukor

1 csésze tejszín vagy író

Olvaszd föl a vajat egy serpenyőben. Öntsd bele a cukrot, és kevergesd, míg el nem olvad. Add hozzá a fűszereket és az almát, és dinszteld, míg meg nem puhul. Keverd bele a diót. Vedd le a tűzről, és lassan add hozzá a tejszínt. Azonnal tálalhatod süteménnyel vagy fagylalttal, a maradékot pedig tedd el egy üvegben a hűtőbe.

(hagyományos recept)

ELŐHANG

Archangel, Kalifornia

Almaillat terjengett a levegőben, és az egész ültetvényt betöltötte a gyümölcsrel teli kosarak fölött döngicsélő méhek zsongása. Pompás fák várták a szüretelőket. Az ágakat megnyesték, hogy elférjenek a létrák, az utolsó pimasz mormotát is csapdába ejtették és elköltöztették, a fák közötti utakat elplanírozták, hogy szállítás közben ne rázkódjék össze a gyümölcs. Húvös volt a reggel, köd ült az ágak között. A keleti látóhatár dombvonulatai fölött vörösen fölkelő nap meleget ígért későbbre. Hamarosan megérkeznek a szüretelők.

Magnus Johansen egy létra tetején egyensúlyozott, olyan magabiztosan, mintha negyed olyan idős lenne, mint valójában. Isabel összeszidná, ha látná. Az unokája vén bolondnak nevezné, amiért egyedül nekilátott, ahelyett, hogy megvárta volna a szüretelő munkásokat. De Magnus szerette a kora reggeli magányt, élvezte, hogy a lassan fölmelegedő levegő fojtott csöndjében övé az egész gyümölcsös. Élete nyolcadik évtizedében járt, isten a tudója egyedül, hány szüretet lát még.

Isabel túl sokat aggódik érte mostanában. Hajlamos körülötte lebzselni, mint egy méhecske a gyümölcsös szélén tenyésző selyemkóró fölött. Magnus jobb szerette volna, ha nem idegeskedik. Tudhatná, hogy már túlélte a legjobbat és a legrosszabbat is, amit az élet hozhat.

Igazság szerint Magnus sokkal jobban aggódott Isabel miatt, mint az őmiatta. Ezen a reggelen is nyomta a szívét az, amit a lány nem tud. Nem titkolhatja előtte örökké. A levél, mely az íróasztalán feküdt a dolgozószobában, legrosszabb félelmeit igazolta: hacsak nem történik valami csoda, egész Bella Vistát elveszítik.

Magnus egyelőre igyekezett megfélemlkezni a gondokról. Korán fölkel, hogy fölvegye a farmerét meg a csizmáját, tudván, hogy eljött a nap. Az évek során megtanulta eldönteni, mikor ideálisan érett a gyümölcs. Ha túl korán kezdik a szüretet, a termés egy részét utólag kell leszedni. Ha túl későn, azt kockáztatják, hogy előregszik a gyümölcs, túlérlett lesz.

Voltak napok, amikor mélyen, a csontjaiban érezte, hogy ő maga is öreg. De nem ma. Ma életerő járta át: ideálisan érett az alma. Természetesen elvégezte a keményítő-jód tesztet, de ami fontosabb: beleharapott egy almába, és az édessége, a húsa keménysége meg ropogóssága alapján tudta, hogy eljött az idő. A következő pár napban a gyümölcsös zsongani fog, mint egy méhkas. Piacra küldi a termést a készen álló ládáknak, melyek mindegyikén ott díszel az élénk színű Bella Vista Birtok címke.

Feje fölött, egy többfelé kinyúló ág végén három fenyves, vörös csíkos Gravenstein alma himbálódzott egy fűrtben. A nehezen elérhető ágakat rendszerint lenyesték, de ezen volt termés. Tudván, hogy el tudja érni, Magnus óvatosan kinyújtózott, hogy levegye a három almát, és betegye a kosarába. Manapság a szüretelők többsége inkább szedőzsákokat használt, amivel lehetett két kézzel dolgozni, de Magnus régimódi volt. Öreg volt, pont. De még most is a föld éltette; volt valami az évszakok váltakozásában, az évenkénti megújulásban, ami korát meghazudtoló erő adott neki. Sok mindenért hálás lehetett.

És sok mindent bánhatott.

Miközben megragadta a kinyúló ágon himbálódzó almákat, a létra megingott alatta. Csalódottan lemászott, a maradékot otthagya a szüretelőknek.

Miközben átvitte a létrát egy másik fához, egy bajba jutott méh vad zümmögése ütötte meg a fülét a selyemkóró irányából. A dús virágok bőséges nektárjára áhító, mohó méhecske csapdába esett. Mindennapos eset. Magnus gyakran megtalálta kiszáradt testüket beakadva a ragacsos magházak közé. A modern gazdák igyekeztek kiirtani a selyemkórót, de Magnus hagyta, hadd tenyészsen a gyümölcsös mezsgyéjén, a méhek, pompás királylepkék, pintyek és katicabogarak nagy örömeire.

Jótevény kedvében lévén, kiszabadította a csapdába esett és vadul döngicsélő méhet a tapadós pelyhek közül, és eközben kisebb felhőnyi pihés ejtőernyővel ellátott mag is szerteröpült. A méh, tudomást sem véve róla, hogy az édesség halálos is lehet, egyből újból bevette magát a virágok közé, éhsége erősebb volt, mint a veszély, hogy fogságba eshet.

Magnus egy filozofikus vállrándítással továbbment. Ha egy lényt a természet az édesség felé hajt, azt nem lehet megállítani. Odavitte a létrát a következő fához, elhelyezte úgy, hogy a leghatékonyabb legyen, és fölmászott a tetejére. A fa koronája fölött kitekintve magába szívta a reggel fenséges szépségét – a levegő édeskés illatát, a ködön átszüremlő fényeket, a táj körvonalait és az óceán távoli páráját.

Nosztalgikus hangulat fogta el, megrohanták az emlékek. Mintha csak tegnap lett volna, maga előtt látta a napsütötte tájat, és odalent, a gyűjtőládáknál Evát, ahogy mosolyogva fölnéz rá, miközben a szüretet felügyeli – a háborús menyasszonyát, akivel új életet kezdtek Amerikában. Együtt építették föl Bella Vistát. Gyalázat, hogy a bank most el akarja venni.

A sikerek mögött megbúvó tragédiák, titkok és hazugságok ellenére Magnus életében nagyon sok jó is volt. A szeretett nővel élte le az életét, és ez több mint amit sok ember elmondhat magáról. Közös erővel saját világot teremtettek, a természet közelében töltötték napjaikat, ropogós almát meg saját kaptárukból származó mézzel

megkent házi kenyeret ettek, az élet adományait megosztották szomszédjaikkal és munkásaikkal... Ám minden jónak ára van, melyet most behajt egy nála nagyobb hatalom.

A mobilja csipogása törte meg a reggel csendjét. Isabel ragaszkodott hozzá, hogy mindig legyen nála. Az övé egyszerű készülék volt, mellyel lehetett telefonálni, de egyéb funkciók nélkül, melyek csak összezavarták volna.

Ismét megingott a létra, ahogy benyúlt a kockás ingezsebébe. A kijelzőn megjelenő szám nem tűnt ismerősnek.

– Itt Magnus – mondta, mint általában.

– Itt Annelise.

Magnus szíve nagyot dobbant. Az asszony hangja vékonynak tűnt, öregebbnek, de az eltelt évtizedek dacára nagyon is ismerős volt. A gyenge, reszketeg hang mögött egy jóval fiatalabb nő derengett föl, egy nő, akit szeretett, bár egészen máshogy, mint Évát.

Ujjai szorosabbra fonódtak a telefonon.

– Hogy az ördögbe szerezted meg ezt a számot?

– Szóval megkaptad a levelemet – mondta az asszony anyanyelvükre, dánra váltva, talán nem is tudatosan.

– Igen, és teljesen igazad van – ismerte el Magnus, bár érezte, hogy felgyorsul a szívverése. – Ideje elmondani nekik mindent.

– Megtetted? Nem olyan bonyolult dolog, Magnus!

– Igen, de Isabel... nem akarom felidegesíteni. – A szép és törékeny Isabelt, akit fiatal kora ellenére máris meggyötört az élet.

– Na, és Theresa? Ő is az unokád. Közlöd vele te, vagy azt akarod, hogy valami vadidegentől tudja meg? Nem leszünk már fiatalabbak, Magnus, te meg én. Ha nem teszel lépéseket azonnal, akkor majd én teszek.

– Jól van. – Magnus gyűlöletet érzett a telefon iránt. Kis elektromos betolakodó, aki tönkreteszi ezt a szép reggelt. – Elintézem. Mindent elintézek. És ha valami csoda folytán megbocsátanak nekünk...

– Persze hogy megbocsátanak. Mindig hinnünk kell a csodákban. Ezt te mindenkinél jobban tudhatnád, Magnus.

– Ne hívj többet! – mondta Magnus dobogó szívvel. – Kérlek, ne hívj többet!

Eltette a mobilt. Szél söpört végig a fákon, körülfogta az alma erős illata. Fönt, a feje fölött vitorlázó sólymok köröztek az égen, egyikük bánatos rikoltást hallatott. Magnus kinyújtotta a kezét, hogy levegyen még egy almát, egy buja szépséget, mely karnyújtásnyira himbálózott az ágon, oly fényesen, hogy látszott rajta a tükörképe.

A mozdulattól felbillent a létra. Egy ág után kapott, de elvétette, és aztán nem volt mibe kapaszkodni, csak a ködös levegő. Noha ijesztő gyorsasággal játszódtott le az egész, Magnus minden másodpercrek tudatában volt, mintha valaki mással történt volna. Mégsem félt, ahhoz túlságosan öreg volt, és az élet már rég megtanította rá, hogy a félelem és a boldogság nem létezhetnek egymás mellett.

MÁSODIK RÉSZ

„Milliók látták az almát leesni, de csak
Newton volt az, aki megkérdezte, hogy miért.”

(Bernard M. Baruch)

ALMA CHUTNEY

Ízletes körítés fűszeres sertéssülthöz, sült csirkéhez vagy grillezett lazachoz.

- 3 fanyar (főző)alma, kimagozva és fölkockázva
(nem kell meghámozni)
- ½ csésze apróra vágott hagyma
- 1 teáskanál összezúzott gyömbérgyökér
- ½ csésze narancslé
- 1/3 csésze almaborecet
- 1 teáskanál mustár
- ¼ teáskanál, őrölt csípős paprika
- ½ teáskanál só
- ½ csésze mazsola

Tedd bele a hozzávalókat egy nagy serpenyőbe, a mazsolát kivéve. Folyamatos kevergetés mellett forrald föl, majd kis lángon, időnként megkeverve hagyd főni nagyjából háromnegyed órát, míg a folyadék nagy része elpárolog. Vedd le a tűzről, és add hozzá a mazsolát. Tárold hűtőszekrényben, vagy tartósítsd hagyományos módon.

(Forrás: Washington State Apple Commission)

EGY

San Francisco

Mint az O'Hare fölött a légi forgalom, úgy torlód-
tak láthatatlanul a tennivalók Tess Delaney feje
fölött. Ügyfelek vártak a jelentkezésére, kollégá-
gák nyaggatták jelentéseikért, és még ott volt egy mindent
eldöntő találkozás a cég tulajdonosával. Legyúrte ideges-
ségét, és az előtte álló feladatra összpontosított: vissza-
adni egy műkincset a jogos tulajdonosának.

Az aktuális feladat egy túlszűfolt lakásba vezette az
Alamo Square-en. Miss Annelise Winther nyolcvan éve
dacára fürgén betessékelte kirojtosodott csipkefüggö-
nyökkel, poros székekkel és mennyei süteményillattal
teli otthonába. Öregségtől foltos, izületi gyulladástól gö-
csörtös keze remegett, amikor megfogta az antik nászfát.
Csontos válla reszketett a rózsaszín kötött stóla alatt.

– Anyám nyaklánca – mondta elcsukló hangon. – Nem
láttam 1941 tavasza óta. – Tekintetét Tessre emelte, aki
szemben ült vele a polírozott fenyőfa konyhaasztal túlsó
oldalán. Mint egy ékkő csiszolt lapjai, történetek csillog-
tak a szemében. – Nincs szó, amivel megköszönhetném,
hogy visszahozta nekem.

– Örömmel – felelt Tess. – Az ilyen pillanatok a mun-
kám legszebb részei. – A büszkeség és az elégedettség
érzése segített nem tudomást venni a telefonja makacs
zűmmögéséről, ami újabb üzenetet jelzett.

Az ilyenek, mint Annelise Winther, voltak a kedvenc ügyfelei. Igénytelen teremtés, szerény anyagi körülmények között, a város egyik jobb napokat látott, zezzugos, viktoriánus házában. A kidudorodó ablakfülkében két macska, akiket Goldie és Princ néven mutatott be, lustálkodott a lemenő őszi nap fényében. A falon meghitt hangulatot árasztó keresztaszemes hímzés hirdette: Éljen a márnak!

Miss Winther levette a szemüvegét, megtörölgette, majd visszatette.

– Tess Delaney – szólalt meg, miután vetett egy pillantást Tess névjegykártyájára – eredetvizsgáló, Sheffield Aukcióház. Hát, Ms. Delaney, örülök, hogy rám talált. Szép munkát végzett. – Árnyalatnyi idegen akcentus bujkált a hangjában. – Múlt hónapban láttam azt a műsort a Historyn a krakkói múzeumról. Kitüntetését kapott Lengyelországban.

– Láttá? – csodálkozott Tess, akit meglepett, hogy az asszony fölismerte.

– Bizony. Kitüntetésre terjesztették föl, mert megtalálta Maria Leszczynska királyné rózsafüzérét. Náci fosztogatók vitték el, és évtizedeken át hiába keresték.

– Nos... emlékezetes pillanat volt.

Tess olyan büszke volt azon az estén. Csak az volt a baj, hogy csupa idegen vette körül. Senki nem volt ott, hogy tanúja lehessen a dicsőségének. Az anyja megígérte, hogy elmegy, de az utolsó pillanatban lemondta, és Tess végül egy kis tévéstáb és egy izzadt tenyerű kulturális miniszter előtt részesült az elismerésben.

– Amint megláttam az arcát, tudtam, hogy maga lesz az, aki megtalálja az én kincsemet is. – Miss Winther szavai kissé meghökkentőek voltak. – Annyira örülök, hogy tényleg így lett. Kifejezetten magát kértem.

– Miért?

Csönd. Miss Winther arca ellágyult. Talán elkalandoztak a gondolatai. De aztán megszólalt:

– Mert maga a legjobb, nem igaz?

– Igyekszem – ismerte el Tess. Elég furcsának találta a társalgást, de hát ebben a szakmában már hozzászokott a bogaras ügyfelekhez. – Ez a darab több más, a világháború idején eltűnt műkincs mellett volt.

Elhallgatott, a többi tárgyra gondolt: ékszerek, műalkotások, értéktárgyak. Többségük sorsa bizonytalan, jogos tulajdonosaik rég meghaltak. Igyekezett nem gondolni arra, milyen borzalmakat szenvedhetett el oly sok család, akiknek otthonába betörték a nácik, fosztogattak, és sokszor számos családtagot a halálba küldtek. Műkincseket visszajuttatni a gazdájukhoz nem tűnt nagy dolognak, de Miss Winther arckifejezése maga volt a jutalom.

– Kész csoda, amit véghezvitt – jelentette ki. – Épp az imént mondtam egy barátomnak telefonon, hogy az ember sosem lehet olyan öreg, hogy ne higgyen a csodákban.

Egy csodához képest, morfondírozott Tess, sok és kemény munka kellett a dologhoz. De az idős hölgy arckifejezése megért minden kutatást, utaztatást és aktatologatást. Tess saját költségén fölfogadott egy szakembert, hogy gondosan tisztítsa meg a nyaklánc minden részecskéjét.

– Itt egy másolat az eredetvizsgálati jelentésről. – Letette az asztalra az iratot. – Gyakorlatilag a nyaklánc története az elkészültétől mostanáig, amennyire sikerült visszakövetnem az útját az oroszországi kezdetekig.

– Elképesztő, hogy megtalálta. Amikor fölvettem a kapcsolatot a cégükkel, arra gondoltam... – Miss Winther elhallgatott. – Hogy az ördögbe csinálta?

Az eredetiségvizsgálat pontjain visszafelé menve, Tess elmagyarázta a kutatás lépéseit.

– A nyaklánc egy sor Koppenhágában lefoglalt műtárgy mellett szerepelt. A násfa rózsaszín topáz aranyfoglatban filigránmunkával. A lánc és a kapocs eredeti. Egy August Holmstrom nevű finn ötvös készítette, aki vezető ékszerész volt a Fabergé cégnél.

Miss Winther fölvolta a szemöldökét.

– Annál a Fabergénél?

– Pontosan. – Tess elővette a nagyítóját, és egy kicsi pontra mutatott az ékszeren. – Ez Holmstrom pecsétje, a neve kezdőbetűi a birodalmi sas két feje között láthatók. Teljesen egyedi, ő maga tervezte, hogy ne lehessen hamisítani. Ez a násfa az 1916-os katalógusában szerepel először, egy divatos szentpétervári üzlet számára készült. A dán diplomáciai testület egyik tagja vette meg.

– Édesapám. Egy oroszországi üzleti útról hozta ajándékba anyámnak, aki azután jószerivel le se vette. A jegygyűrűje mellett ez volt a kedvenc ékszere. Apám az én születésem alkalmából adta neki. Bár ezt így sosem mondta, azt hiszem, nem lehetett több gyereke.

Miss Winther tekintete a távolba révedt, és Tess azon tűnődött, vajon mit láthat. A jóképű apját? Az anyját, aki a szíve fölött viselte az ékszert?

A műkincsek mögött megbúvó történetek mindig izgalmasak voltak – bár sokszor keserűedések. A szomorúakat különösen nehéz volt elviselni. Sokszor normális ember számára elképzelhetetlen kegyetlenség, felfoghatatlan igazságtalanság szerepelt bennük. Miss Winther kislány lehetett még, amikor az egész világa összeomlott. Milyen félelmet, mennyi bizonytalanságot élhetett át!

– Bárcsak többet tehetnék, mint hogy csak visszahagyom ezt az ékszert! – mondta Tess. – Egy elhagyatott kormányzati épület pincéjéből került elő, ahol más műtárgyakkal együtt elraktározták. A Gestapo előszeretettel hivatkozott arra, hogy azért gyűjt össze tárgyakat, hogy biztonságban legyenek. Közönséges hazugság. Az egyetlen jó, amit tettek, hogy precíz nyilvántartást vezettek mindarról, amit összeharácsoltak.

És ezzel ingoványos talajra értek. Mennyit kell Miss Winthernek valóban tudnia? Jó az, ha elmondja neki, hogy nagy valószínűséggel mi történt a szüleivel?

Voltak tények, melyeket Tessnek nem állt szándékában közölni vele, mint például azt, hogy Hilde Winthert

jogtalanul vette őrizetbe egy korrupstiszt, és feltehetően szexrabszolgaként sínylődött hónapokig, mielőtt meghalt. Ez a baj azzal, ha az ember a múlt titkait kutatja. Néha olyan dolgokra bukkan, melyeket jobb lenne nem bolygatni. Mi a helyesebb, felfedni az igazságot mindenáron, vagy megvédeni valakit olyan nyomasztó dolgoktól, melyeket úgysem áll módjában megváltoztatni?

– A nyakláncot elkobozták az édesanyjától, miután le tartóztatták azzal a váddal, hogy kémeket, szabotőröket és ellenállókat bújtat a Bispebjerg Kórházban. A letartóztatási jegyzőkönyv szerint súlyos betegnek állította be az ápolójait, akik aztán alkalmas pillanatban eltűntek.

Miss Winther levegő után kapott, aztán bólintott.

– Ez a mamára vall. Olyan bátor volt. Nekem azt mondta, jelentkezett önkéntes ápolónőnek, de mindig tudtam, hogy valami fontos dologban vesz részt. – A szemüveg mögött az idős hölgy szeme hideg lett a düh-től. – Anyámat egy verőfényes tavaszi délután hurcolták el a szemem láttára.

Tess önkéntelenül megborzongott. Együttértzett a kislánnyal, aki egykor Miss Winther volt.

– Sajnálom. Egy gyereknek nem lenne szabad ilyesmit látnia.

Miss Winther fölemelte a nyakláncot, a nagy, rózsaszín topáz lapjain megcsillant a fény.

– Megtenné... megtenné, hogy rám adja?

– Hogyne.

Tess az asszony háta mögé került, és bekapcsolta a láncot. Közben keze az idős asszony finom csontjait súrolta. Hajából levendulaillat szállt föl, és a rózsaszín stóla alatt ruhája viseltes és fakó volt. Tess elérezkenyült. Ez a lelet megváltoztatja Miss Winther életét. Egy egyszerű tranzakció, és az idős hölgy luxusban élhet.

Miss Winther két keze közé fogta az ékszert.

– Aznap is rajta volt. Miközben elhurcolták, még kiabált nekem, hogy fussak, mentsem az életem, és én

pontosan azt tettem. Nagyon nagy szerencsém volt abban a pillanatban, de az is lehet, hogy meg volt szervezve. Egy fiú, a dán ellenállás, a Holger Danske tagja biztos helyre vitt. Igazi hős volt, mint a Vörös Pimpernel a francia forradalomban, azzal a különbséggel, hogy nagyon is valós volt. Nélküle ma nem lennék itt. Egyikünk se lenne.

Egyikünk se lenne...? Vajon kiről beszél, tűnődött Tess. Valószínűleg a múlt kísérteteiről. De nem kérdezett rá – nem volt rá idő, sok más dolga van még. Amellett fölkaparta az emberi tragédia, mely Miss Winther mondataiból kibontakozott. Ezzel együtt meghatotta az idős asszony kedvessége és az ábrándos arckifejezés, amivel a visszakapott ékszert tapogatta a nyakában.

Mindketten magányosak vagyunk, töprengett Tess. Vajon Miss Winther mindig az volt? Vajon én mindig az leszek?

– Hát, annak határozottan örülök, hogy maga itt van.
– Az idős hölgy arcán puha, furcsán bizalmas mosoly játszott.

– Tessék, itt van az értékbecslés. Azt hiszem, elégedett lehet.

Miss Winther meredten nézte az iratot.

– Itt az áll, hogy anyám nyakláncá nyolcszázezer dollárt ér.

– Ez csak egy becslés. Attól függően, miként alakul a licitálás, plusz-mínusz tíz százalékot is változhat az összeg.

– Kész vagyon! – legyezgette magát az idős asszony.
– Még csak álmodni se mertem ennyi pénzről, soha életemben.

– Nem kárpótolja a veszteségeikért, de elég szép summa. Gratulálok!

Tess elégedettséget érzett, és örült Miss Winther szerencséjének. Kirojtosodott stólájában, a sok vén kacat között nem tűnt gazdag asszonynak, de hamarosan az lesz.